

vykládati a odpověděti ve volném rozhovoru na dotazy, týkající se přednesené látky. Kde je státní odborná škola, nechť jednají pořadatelé kursu nejprve s ředitelstvem školy o vyslání přednášejících z řad učitelstva školy. Rovněž budiž přihlíženo k tomu, aby za přednášející byli přibráni kvalifikovaní učitelé na pokračovacích školách a podle možnosti také političtí úředníci, jimž bylo by svěřiti přednášky, vytčené v bodu 4., odst. 3.

6. Účast na kursech jest podle výnosu ministerstva sociální péče ze dne 9. prosince 1922, č. 34.444/III/E.-22 závazná pro všechny osoby, jimž dožívá se státní podpory v nezaměstnanosti. Jest se proto okresním osvětovým sborům obrátiti na politický úřad I. stolice, aby návštěvu těchto kursů uložil nezaměstnaným osobám státem podporovaným jako povinnou, považuje ji ve smyslu § 11 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n., za jiný vhodný způsob kontrolního hlášení. Docházku jest kontrolovati tím způsobem, že o každé přednáškové hodině bude veden zápis. Účastníkům do kursu řádně docházejícím jest vydati frekventační stvrzenky, jimiž jest se jim vykázati u politického úřadu I. stolice.

Osoby, které se zúčastní kursů, nemusejí se hlásiti u zprostředkovatelný práce, při čemž jedna návštěva přednášky bude považována za jedno kontrolní hlášení u zprostředkovatelný práce téhož dne, aneb dne následujícího.

Náklad na tyto kursy bylo by rozdělit tak, že místní obec ponese zpravidla náklad věcný (poskytne místnosti, otop, světlo a úklid), náklad osobní pak převezmou okresní osvětové sbory z prostředků poskytnutých ministerstvem školství a národní osvěty. Pokud by byly tyto již vyčerpány, přispěje ministerstvo školství a národní osvěty na úhradu osobních nákladů v mezích rozpočtové možnosti na řádně odůvodněnou žádost. V žádosti jest udati počet účastníků, celkový finanční náklad, přednášející a příložití osnovu kursu. Při stanovení honoráře za vyučování budiž dbáno zdejšího výnosu ze dne 7. února 1923, č. 11.569/V., jímž se stanoví jednotný honorář za vyučovací hodinu na 15 Kč.

Sociální pojištění.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 24. března 1924, č. 2988 F, o otázce platnosti nařízení uher. min. č. 4790/1917 ve věci nemoc. a úraz. pojištění na Slovensku.

Ministerské nařízení č. 4790/1917 M. E., o změně a doplnění předpisů upravujících pojištění průmyslových a obchodních zřízenců pro případ nemoci a nehody bylo vydáno na základě čl. IV/1916 a na základě § 2 zák. čl. VII/1917. Posléze citovaný předpis obsahuje zmocnění k výjimečnému opatření v dělnickém pojištění. (Zák. čl. XIX/1907.)

Zák. čl. IV/1916 doplňuje dle svého nadpisu zákony o výjimečných opatřeních pro případ války, zák. čl. VII/1917 doplňuje zák. článek IV/1916.

Zák. čl. LXIII/12 o výjimečných opatřeních pro případ války v § 1, odst. 2., stanoví: Výjimečná moc zaniká ukončením války. Ve stejné době jest zrušiti opatření na základě výjimečné moci vydaná.

Ke zrušení předmětného nařízení 4790/17 M. E., jež by musilo býti zbaveno účinnosti tímž způsobem, jakým bylo vydáno, nedošlo. Ostatně odst. 1., čl. I. zákona ze dne 23. května 1922, č. 168 Sb. z. a n., kterým se částečně zrušuje zák. čl. LXIII/1912 o výjimečných opatřeních a mění některá opatření o stanném právu, výslovně stanoví, že »všechna opatření«

učiněná podle cit. zák. článku a podle dodatečných zákonů k němu vydaných, ať vládami, ať ministrem s plnou mocí pro správu Slovenska zůstávají v platnosti s výjimkami uvedenými v odst. 2. a 3. — které věci této se netýkají.

Pokládá proto min. soc. péče nařízení č. 4790/1917 M. E. za platné.

Vládní nařízení ze dne 21. března 1924, č. 60, o lékárnické sazbě k lékopisům A. a B. pro strany úlev požívající.

(Vyhlášeno v částce 34. Sb. z. a n. dne 27. března 1924.)

Vládní nařízení ze dne 21. března 1924, č. 61, o lékárnické sazbě neoficinelních léčiv pro strany úlev požívající.

(Vyhlášeno v částce 34. Sb. z. a n. dne 27. března 1924.)

Péče o válečné poškozence.

Výnos ministerstva soc. péče ze dne 7. ledna 1924, č. 53.215/V.-3/23, o léčení válečných poškozenců členů nemocenských pokladen.

Vzhledem k stížnostem, že nemocenské pokladny odpírají poskytovat léčení a dávky členům válečným poškozencům s odůvodněním, že onemocnění má původ v poškození válečném, stanoví ministerstvo sociální péče, aby v případech takových zachován byl tento postup:

Válečný invalida, který byl s nárokem svým na dávky nemocenské nemocenskou pokladnou odmítnut, budiž poukázán, aby proti zamítavému rozhodnutí podal odvolání k rozhodčímu soudu. Uzná-li úřední lékař, že jsou dány podmínky § 11 zákona o požitcích válečných poškozenců a jeví-li se poskytnutí léčebné pomoci naléhavým, budiž léčení zemským úřadem poskytnuto, nemocenské pokladně však budiž oznámeno, že zemský úřad léčení provádí na svoje útraty a že, bude-li rozhodčím soudem uznána povinnost nemocenské pokladny k plnění zákonných neb statutárních dávek, Zemský úřad bude se na nemocenskou pokladně domáhati podle § 64. zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci náhrady za náklady vzniklé jemu léčením jejího člena.

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 10. ledna 1924, č. 241/V/1a-24, o výkladu § 17 zákona o požitcích válečných poškozenců.

K došlému dotazu sděluje ministerstvo sociální péče toto:

§ 17 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., jest rozuměti takto:

1. Nároku na důchod vdovský vůbec nemají vdovy bezdětné, jichž výdělečná způsobilost nebyla snížena alespoň o 30%.

2. Nárok na důchod ve výši ročních Kč 600.— mají vdovy bezdětné, jichž výdělečná způsobilost byla snížena alespoň o 30%, avšak méně než o 50%, jakož i vdovy s dítětem, neb s dětmi, bez ohledu na to, jak jsou děti staré a jsou-li zaopatřené čili nic.

3. Nárok na důchod ročních 900 Kč mají vdovy třeba bezdětné, neb takové, jež nemají alespoň dvě nezaopatřené děti mladší 16 let, jichž výdělečná způsobilost jest však snížena alespoň o 50%, jakož i ony vdovy,